

Ἄγγελος Σικελιανός
ΝΕΚΥΙΑ Β΄ 1930-1945

ΣΤΗ ΜΑΡΙΑ ΠΟΛΥΔΟΥΡΗ

Μὴ στοχαστεῖς πὼς ἦρτα ἀργὰ κοντὰ Σου. Εἶναι κρυφὸς
ὁ δρόμος μου καὶ δὲν τὸν ξέρουν οἱ ἄλλοι·
καὶ χρόνια τώρα, ἀνήξερά Σου, εἶμαι γιὰ Σένα ὁ ἀδερφὸς
ὅπου Σοῦ σιάζει μυστικὰ τὸ προσκεφάλι...

Κι ἂν ἀπ' τὴν ὄχτη φαίνεται πὼς ἔρχομαι, ὅπου τὴ νευρὴ
τῶν τόξων μου τανύζω
μὲ πείσμα, ἐνάντια στὴν ὀκνιὰ ποῦ μὲ κυκλώνει τὴ μιαιφή,
μὰ ἀληθινὰ γυρίζω

10 ἀπὸ τὴν ὄχτην ὅπου ἀνθοῦν οἱ θεῖοι μονάχα ἀσφοδελοὶ
κι ὅπου σαλεύει μόνο
ὅποια μορφὴ ἀναδύθηκε γιὰ μένα ὡς πλέρια ἀνατολὴ
μέσ' ἀπ' τὸν τέλειο πόνο...

Ἐκείθεν' ἔρχομαι σ' Ἐσέ, ποῦ ὁ θάνατός μου κ' ἡ ζωὴ
διπλὸ μοῦ φέγγει ἀστέρι·
μὰ γίνοντ' ἓνα μέσα μου καὶ τὰ τυλίγει μιὰ πνοή
σὰ Σοῦ κρατῶ τὸ χέρι,

καὶ συλλογιέμαι πὼς δὲν ἦρτα ἀργὰ κοντὰ Σου (μὲ τὸ φῶς
ἢ τὸ σκοτάδι ἂν πρόλαβα), τὶ φτάνω ἀπ' τ' ἀκρογιαλὶ
αὐτῶν ποῦ μ' ἐτοιμάσανε νὰ Σοῦ ἔμαι ὁ ἄξιος ἀδερφός,
καὶ νὰ ἔμαι πλάι Σου πάλι...